

Man maa nemlig ikke overse, at samtidig med, at der er gjort denne Forandring i Lovforslaget, som det foreligger, nemlig, at man har aabnet Udgang for Udlændinge til at blive Medejere af et dansk Skib for en Tredjedel, samtidig dermed er der foregaaet en anden Forandring i den nu gældende Ret. Efter den nugældende Ret kan enhver, der er bosat i Danmark, eje et dansk Skib i dets Helhed. Nu kan den højtærede Justitsminister have fuldstændig Ret i, at det, man kan befrygte af de krigsførende Magter, er ikke, at de skulle falde paa at beskrive Guldigheden af den Lovbestemmelse i den danske Lov, som er i Samklang med, hvad der maa siges at være Folkeret; men det, der maa befrygtes, er det, at den krigsførende Magt skal fatte Mistanke om, at der skjuler sig et Profornaværk og den Slags Ting bag ved de Transaktioner, som ere foregaaede med Hensyn til Erhvervelse af dansk Skib efter Krigens Udbrud eller kort før Krigens Udbrud. Det ligger da nær at sige, at dersom der under dansk Flag sejler et Skib, hvis Ejer nok bor i Danmark, men for et Fjerdingaar siden boede i Tyskland, saa kan Tysklands Fiende til Søs deraf let tage Anledning til at sige, at Ejendomsovergangen er et Profornaværk. Der kan da næres Tvivl, om ikke den vedkommende danske Mand i Virkeligheden er en tysk Mand, som kun i Forbigaaende har Ophold i Danmark for at føre sit Skib med tyske Varer under dansk Flag. Denne Fare er større end den, man i Dag har villet stykke op, som om den skulde være saa overordentlig stor. Dette Punkt er nu forandret i Loven. Nu kræves der, at vedkommende i mindst 5 Aar har været bosiddende her i Landet, for at Folk, som ikke have Indfødsret her i Danmark, kunne være berettigede til at eje dansk Skib. Man maa ikke glemme det, naar man bedømmer Forslaget i dets Helhed. Vil man sige, at det ikke er et rent Certifikat, naar en nok saa lille Del af Skibet ejes af en Udlænding, saa kan man med større Søjle sige, at det ikke er et rent Certifikat, naar den eneste Ejer af Skibet er f. Eks. en Tysker, som for saa Maanedes, maaste saa Uger siden boede i Tyskland. Det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (S. Scavenius) spurgte: Hvad er Folkeret? Saa vidt jeg forstod ham, svarede han sig selv meget mistroeligt, at det var vanskeligt at finde Folkeretten, at der i Grunden maaste ikke var nogen. Forholder det sig saaledes, saa er det en overmaade streng Forordning — han har stillet ikke til Justitsministeren — han vil ikke tage til Takke med dennes Forklaring —, men til Uden-

rigsministeren, at denne ikke blot skal sige, hvad der er Folkeret, men tillige hde Sikkerhed for, at det vil blive respekteret som Folkeret, saa vi saa fuld Sikkerhed der. Det vil være meget vanskeligt for en dansk Udenrigsminister at garantere for, at det og det er Folkeret, og at det skal blive respekteret alle Vegne som Folkeret. Denne Forordning er virkelig for streng. I øvrigt, hvad kan det nytte at faa en autentisk Fortolkning fra Udenrigsministeren af, hvad der maa anses for at være europæisk Folkeret? Et æret Medlem, som talte for Forslaget under Nr. 1, udtalte den Sætning, at naar det kommer til Krig, bryde Stormagterne sig ikke om, hvad der er Folkeret, naar det konvenerer dem at lade det være. Det er bedrøveligt, hvis det forholder sig saaledes, men er det rigtigt, og har det ærede Medlem Ret dertil, saa kan det ikke nytte noget at faa en Forsikring af Udenrigsministeren om, at det og det er Folkeret. Det ærede Medlem sagde: Det gør ikke saa nøje lige over for andre Stormagter; thi de krigsførende Magter ville tage i Betænkning at hyge Klammert med andre Stormagter for saadanne Spørgsmaals Skyld; Franskmændene kunne maaste nok sejle med Skibe, i hvis Besiddelse Udlændinge deltagte for en mindre Del, men vi danske kunne ikke; vi ere Smaafolk, og de store Magter, England og Tyskland ville, hvis de komme i Krig, ikke genere sig for at bryde Folkeretten lige over for et lille Land som Danmark. Jeg synes, det er en haard Udtalelse fra det ærede Medlems Side, og jeg vil indtil videre anse den for urigtig. Men jeg gentager, at forholder det sig saaledes, at Stormagterne ikke ville bryde sig om vor Folkeret, og ville de kun gøre lige over for en svag Stat som Danmark, hvad der formentlig er stemmende med deres Interesser i Djebliffet, ere vi fuldstændig magtesløse, saa kan det ikke nytte, hvad vi gøre, saa risikere vi Overlast. Og det, som det forekommer mig, at de Herrer skulde Bevijset for, er, at vi blive mere udsatte for en folkeretsstridig Overlast eller Bold fra andre krigsførende Magters Side, naar vi gøre en Forandring paa dette Punkt i vor Sølovgivning, end paa et andet Punkt. Her henviser jeg igen til, hvad jeg sagde før, at det, som afstedkommer meget mere Fare end det, hvorledes Ejendomsretforholdet er fordelt imellem Parthaverne i Skibet, er det andet, om der foreligger noget eller antages at foreligge noget, som kan thyde paa, at der er Underfundighed eller Profornavæsen sunder de foregaaede Transaktioner. Men de Herrer forebhge ikke en saadan Fare, om ogsaa de vedtage det Ændrings-